ԵՐԿՈՒ ԿՌԻՒ

Ամպը եկաւ, սեւ ու մութով
Երկինք, գետին խաւարեց.
Հազար ցաւով, անհուն վշտով
Սիրտս, հոգիս պաշարուեց.
Եւ ամպի մէջ անվախ սարեր
Կանգնել են յաղթ՝ մինչ երկին.
Եւ իմ սիրտն էլ սէգ, անվեհեր
Դէմ է կանգնել վշտերին.
Ու կատաղի շանթ ու կայծակ
Վախ չեն ազդում լեռներին.
Եւ իմ սրտի ցաւ ու կրակ
Չեն նուաճում իմ հոգին...

Յարութիւն Պետրոսեան.

1908 Թ. 29 *Մարտի,*